

Arrest

nr. 197 748 van 11 januari 2018
in de zaak RvV XX / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen X X, op 12 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 december 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 26 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 14 april 2016 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2014 werd ingediend door :

K(...), D(...) (R.R. (...))

Geboren op 03.06.1974 te (...)

Ook gekend als: K(...) D(...), geboren op (...) te P(...)

Wettelijke vertegenwoordiger van:

K(...), A(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

K(...), M(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 09.02.2007, werd afgesloten op 23.08.2007 met de beslissing 'Procédure gesloten' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede procedure, ingediend op 23.05.2008, werd afgesloten op 19.06.2008 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar dezelfde dag betekend. Haar derde asielaanvraag, ingediend op 25.01.2011, werd afgesloten op 22.02.2011 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar dezelfde dag betekend.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procédures - namelijk iets meer dan zes maanden voor de eerste asielaanvraag, minder dan één maand voor de tweede procedure en minder dan één maand voor de derde asielaanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij omwille van enorme problemen in het land van herkomst waardoor haar vrijheid en leven bedreigd zouden worden, zij haar land zou hebben verlaten en dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2007 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich het merendeel van die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 28.01.2008, 22.01.2011 en 05.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien legt betrokkene geen enkel attest voor waaruit zou moeten blijken dat haar kinderen hier daadwerkelijk schoollopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen en dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer/terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt m.b.t. haar eventuele integratie. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds 2007 in België zou verblijven, dat ze zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om Nederlands te leren via cursussen, dat ze zowel over een passieve als actieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat het haar aan inzet en enthousiasme om te werken niet zou ontbreken en dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.2

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris roept bij zijn beslissing tot onontvankelijkheid diverse argumenten in, doch houdt geen rekening met het geheel der argumenten, welke onomstotelijk in hun samenhang een bijzondere omstandigheid vormen:

- Er werd gewezen op het feit dat de voornaamste belangen van verzoekster in België liggen;*
- Er werd gewezen op het feit dat verzoekster en haar kinderen zéér goed geïntegreerd zijn in onze Belgische samenleving;*
- Er werd gewezen op een schending van art.8 EVRM dat een recht op gezinsleven inhoudt. Verzoekster heeft het recht te leven met haar familie in België;*
- Er werd gewezen op de enorme problemen in het land van herkomst van verzoekster;*
- Er werd gewezen op het feit dat het voor verzoekster zeer moeilijk, zometertijd onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst gelet op het feit dat zij hier al jaren verblijft;*
- Er werd gewezen op de combinatie van voorgaande argumenten, welke onomstotelijk een bijzondere omstandigheid inhoudt welke een aanvraag in België rechtvaardigt.*

De staatssecretaris blijft evenwel in gebreke om te antwoorden op het geheel van bovenstaande argumenten. Het staat vast dat de combinatie van de door verzoekster aangehaalde elementen op zichzelf een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor verzoekster de aanvraag in België kan doen, en niet omwille van louter administratieve redenen dient terug te keren naar haar land van herkomst.

De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van de door verzoekster aangebrachte elementen en komt ten onrechte tot het besluit dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing geen rekening gehouden motiveert zijn beslissing derhalve niet afdoende en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, alsook art. 43 Vw.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat voormelde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt in dit verband vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden

beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze mate maken de verzoekende partijen een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft, wordt op het volgende gewezen.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de

lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de gemachtigde redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partijen betogen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat de gemachtigde de bewijswaarde van de ingediende documenten miskent. Ze voeren tevens aan dat de gemachtigde geen rekening houdt met het geheel der argumenten welke onomstotelijk in hun samenhang een bijzondere omstandigheid vormen en hij evenwel in gebreke blijft om te antwoorden op het geheel van de aangebrachte argumenten.

In hun aanvraag van 3 december 2014 hebben de verzoekende partijen de volgende argumenten aangevoerd om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen:

- dat ze voldoen aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat het voor hen onmogelijk is om naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen;
- dat het centrum van hun belangen in België ligt nu zij gedurende verschillende jaren hun leven hier opnieuw hebben opgebouwd en structuur gegeven, en dat ze hier een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM;
- dat zij enorme problemen hebben in hun land van herkomst, dat zij hier al verschillende jaren verblijven, dat er sprake is van een goede integratie, dat ze perfect de Nederlandse taal spreken en dat ze actief op zoek zullen gaan naar werk. Ze argumenteren dat ook al is de duur van verblijf en integratie geen uitzonderlijke omstandigheid op zich, dat alle elementen samen genomen wel een uitzonderlijke omstandigheid kunnen vormen;
- dat de regularisatiewet van 22 december 1999 een aanduiding dient te zijn van wat als uitzonderlijke omstandigheid kan gelden, ook al is deze wet niet meer van toepassing.

Waar de verzoekende partijen vooreerst betogen dat er sprake is van een miskennis van de bewijswaarde van de ingediende documenten, laten ze na aan te tonen op welke manier en in welke mate de gemachtigde de bewijswaarde van de ingediende documenten zou miskend hebben. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een uitzondering op de algemene regel bepaald in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet uitmaakt en dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de *in casu* gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling de bewijswaarde van de ingediende documenten zou miskennen.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde geen rekening houdt met het geheel der argumenten welke onomstotelijk in hun samenhang een bijzondere omstandigheid vormen, zoals onder meer het gegeven dat hun voornaamste belangen in België liggen, dat ze zeer goed zijn geïntegreerd, dat artikel 8 van het EVRM een recht op gezinsleven inhoudt, dat ze enorme problemen hebben in het land van herkomst en dat het onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen volledig voorbijgaan aan de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt er immers omstandig gemotiveerd over de aangehaalde elementen.

Zo wordt met betrekking tot de elementen van integratie geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden "*aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden*". De gemachtigde verwijst daarbij naar een arrest van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) waarbij dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen geenszins uiteenzetten dat deze verwijzing, ongeacht het gegeven dat deze geen precedentenwaarde heeft, onjuist of irrelevant zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat de voormelde stelling van de gemachtigde in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de

bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Tevens dient de Raad erop te wijzen dat de buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wordt opgemerkt *“dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. De gemachtigde geeft in dit verband tevens aan dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Inzake de problemen in het herkomstland wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de verzoekende partijen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven en dat het aan de betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De gemachtigde stelt dat de loutere vermelding dat ze niet zouden kunnen terugkeren niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De gemachtigde wijst er verder op dat betrokkenen bovendien geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens de asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde diensten. Er wordt geconcludeerd dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf bijgevolg geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties. Zowel uit de stukken van het administratief dossier als uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de derde asielaanvraag ingediend op 25 januari 2011 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gemotiveerd betreffende de moeilijkheid of onmogelijkheid tot terugkeer gelet op het lang verblijf. In dit verband wordt aangegeven dat betrokkenen zich het merendeel van die tijd bewust hebben genesteld in illegaal verblijf en ze tevens bevelen werden betekend op 28 januari 2008, 22 januari 2011 en 5 maart 2014, hetgeen de verzoekende partijen niet betwisten. De gemachtigde stelt dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat ze alles in het werk dienden te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten, te voldoen en dat bijgevolg zij in de eerste plaats alle stappen dienden te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun land van herkomst terug te keren of naar een land waar ze kunnen verblijven. Vervolgens wordt er geconcludeerd dat de bewering dat ze alhier langdurig zouden verblijven dus onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar ze zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

De verzoekende partijen gaan geenszins in op de hoger weergegeven motieven zodoende dat ze er geen afbreuk aan kunnen doen. Gelet op bovenstaande concrete motieven, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde in gebreke blijft om te antwoorden op het geheel van de aangebrachte argumenten.

Daar waar de verzoekende partijen met hun kritiek en met hun betoog dat het vaststaat dat de combinatie van de aangehaalde elementen op zichzelf een buitengewone omstandigheid uitmaakt, blijkt geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaan de verzoekende partijen niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kunnen doen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maken de verzoekende partijen met hun betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU